

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: דומב	שם פרטי: רחל
----------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: קלינקה		בלועזית Kalinka	
שם פרטי איתו נולדתי: רחל		בלועזית Rachel	
שם פרטי ושם משפחה של האב: חנינה		שם פרטי ושם נעורים של האם: ציפורה שמש	
שם פרטי ושם משפחה של האב: חנינה		שם פרטי ושם נעורים של האם: ציפורה שמש	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: מזריצ', מחוז קומה אסור		מקום מגורים לפני השואה: פולין	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: סיביר, רוסיה (שם העיר או האזור ושם הארץ)		חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
אובגסמרק גרמניה		במידה ועלית באניה, ציין את שמה	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'		שנת עליה: 1949	

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

להוריי היו משפחות גדולות בין 7-10 אחים, זה היה אופייני, ולכולם נולדו ילדים וכולם היו מסורתיים ולמדו. אבא שלי, שהיה חייט, למד בחדר עד יומו האחרון וידע את כל התנ"ך בעל פה. הם גדלו בעיירות קטנות רזין ומזריצ' (מחוז פודלסק). הוריי היו היחידים שמצאו אומץ בליבם לברוח כשהגיעו שמועות על המלחמה והם היו היחידים שניצלו. מכל המשפחות הגדולות שהיו להם הם היו היחידים שניצלו. אני הבנתי שהבריחו אותם לכיוון רוסיה ושם לקחו אותם למחנות ביערות סיביר והם עבדו עבודות פרך ממש כדי להתקיים ולא נתנו להם אוכל בחינם, הוריי היו צריכים לעבוד מאד קשה. שם אני נולדתי. 1943- עזבנו את סיביר והגענו לאוזבקיסטן בסמרקן עד 1944. משם יש זיכרונות לא כל כך טובים, למשל נסיעה ברכבות, האנשים שמסביב וגם הרוסים לא היו נחמדים, אם היית אומר מילה היו זורקים אותך מהרכבת עם כל החפצים, את זה אני לא אוכל לשכוח כל החיים. באחת הנסיעות האלו אבא שלי ירד להשיג אוכל ולא חזר לרכבת, זה לקח בערך שבועיים עד שלוש עד שחבר אלינו חזרה. חזרנו לפולין לחפש את הבתים ואולי ניצולים, התברר שכולם נהרגו- כל המשפחה הגדולה משני הצדדים נהרגה, ולא נשאר שום שריד מהם. בפולין עצמה נתקלנו באנטישמיות מאד אגרסיבית וחיינו במחנה גוינט-לודז. מפולין הגענו למחנות העקורים בגרמניה והיינו שם תקופה עד 1949 לפני העלייה לארץ ישראל, ושם ב1947 נולדה אחותי השלישית, דבורה.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

מגרמניה הגענו למרסיי ומשם באנייה לארץ לנמל חיפה. גרנו בג'בליה ביפו במחנות אוהלים ומשם הגענו לגבעת אולגה, שם כל העלייה התרכזה. היה שם מחנה אוהלים ששמו אגרו-בנק, מחנה ידוע. בארץ גרנו באולגה והתחילו קשיי החיים- איך למצוא פרנסה וכל הדברים הללו. הוריי עבדו בפרדסים בחדרה- הם לא ליקקו דבש. בהמשך נולדה האחות השלישית, היינו משפחה של חמישה. ההורים היו צריכים לעבוד קשה כדי לפרנס אבל כבר הגענו לשלווה ולמנוחה.

נא ספרי/ על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בגיל 18 התגייסתי לצבא, אחרי הצבא הכרתי את בעלי והתחתנו. האסון הכי נורא שקרה לנו ב2002, כאילו שואה חדשה, כשהבן של אחותי הדס קרצ'מן נהרג במבצע צבאי בכפר אשבליה וזה היה האסון של חיינו. עד היום אנחנו לא מתאוששים מזה. הוא היה איש קומנדו מהולל שעלה ראשון על האוניה קארין. חודש אחרי שנהרג אבא שלנו נפטר מעוגמת נפש על הנכד האהוב עליו שנהרג. אנחנו ממשיכים להתמודד עם השכול ובמיוחד אחותי שלא יכולה לצאת מהשכול. לי ולבעלי נולדו שלושה ילדים: רונית, מיכל ואסף. רונית חיה כרגע בארה"ב, מיכל חיה באבן יהודה ואסף בתל אביב. הכי חשוב שהילדים יהיו בריאים ונחיייה במדינה בלי מלחמות- זה הכי חשוב.

ראיון: רחל חקאק

נתניה, נובמבר 2009